Ermeni yetimhanesinden arkadaşı Melkonyan, Nubar'ı anlattı: "İnançlıydı ve kendi idealleriyle, kendi ilkeleriyle öldü"

Posted on 17/09/2017

Proletarya Partisi üyesi ve TİKKO komutanı Nubar Ozanyan'ın Rojava'da ölümsüzleşmesinin ardından yoldaşları, dostları, cephede sırt sırta direnişi büyüttüğü siperdaşları onu anlattı.

Gözlerini açtığı Yozgat'ta yetim kaldıktan sonra yerleştiği Şişli Karagözyan Ermeni yetimhanesinden arkadaşı Nubar Melkonyan, 1964 yılından itibaren yetimhanede aynı sıraları paylaştıklarını aktardı. Aynı sıralardan Armenak Bakırcıyan, Nubar Yalım, Hayrabet Hancer, Manuel Demir, İmam Boztaş ve Hrant Dink'in de geçtiğini aktaran Melkonyan, "Nubar okulumuzun verdiği en son şehit oldu " dedi.

Yetimhane dönemi: "Ne yaparsa yapsın bunlar!"

Melkonyan, Nubar ile tanıştığı yetimhane günlerini şöyle anlattı:

Çoğunluk okula doğudan geliyordu. Gelenlerin çoğu Türkçe bilmiyordu zaten. Ortaokul ve liseyi Surp Haç Tıbrevank'ta okuduk. Bizim dönemimizde okul müdürümüz Mıgırdiç Margosyan'dı. Ben de öksüz ve yetim büyüdüm, küçük yaşta çalışmaya başladım. Hepimiz aynı durumdaydık. Hırçındık! Okula ilk başladığımız dönemde tanışma faslından sonra okulun yaramazları, iki üç gün içerisinde belli olmuştu.

Kendi sınıf arkadaşlarımızla bahçede top oynamaya giderdik. Martager de alır giderdi topu,

biz de onun arkasından giderdik. Büyükler (Hrant Dink, Armenak Bakırcıyan) bizi kovalarlardı. Nubar'la köşe kapmaca oynardık, sınıfımızın en yaramazları bizdik.

Ortaokulda kavgalar çok olurdu. Bizim üst sınıflar, Nubar, Gabro ve ben bir araya geldiğimizde bizimle baş edemiyorlardı. Okulun o dönemki müdürü Mıgırdiç Margosyan bizimle baş edemez hale gelmişti. Margosyan yaramazlıklarımızdan dolayı birkaç kez bizi cezalandırmaya çalıştı. Fakat o da bizimle uğraşmaktan vazgeçti. "Ne yaparsa yapsın bunlar" dedi sonunda. Müzik öğretmenimiz de, "Bunlar nereden geldi!" derdi. Okul yıllarımız böyleydi.

Türkiye'de Ermeni'ysen…

Ben okulu erken bırakmak zorunda kaldım ama Nubar ile görüşmelerimiz devam ediyordu. Kumkapı'da aynı mahallede oturuyorduk.

Halterde başarıları vardı. Antrenmanlarda Naim Süleymanoğlu'ndan daha ağır kaldırıyordu. Peki, nasıl olur, sen daha ileri pozisyondayken nasıl engellendin diye sordum. Şunu dedi bana: "Ondan ağır kaldırdığım ilk antrenmandan sonra antrenörlerim tarafından açıkça uyarıldım ve dışlanmaya başlandım" dedi. Sonra Nubar Avrupa'ya geçti. Tabi o Avrupa'dayken de haberini alıyordum. Filistin'e, Ermenistan'a gittiğinde de haberini aldım. Keza Rojava'ya gittiğinde de.

"Orada işim var, hemen gitmem gerek!"

Nubar için anlatılanlar, tanık olanlar için unutulmaz. Bu dönemde güzel anılarımız oldu. Yetimhane zamanında ranzamız vardı ikimizin. Yapalım bir ranza şu köşeye derdi. Suzan Suzi şarkısını çok severdi. İnternetten açıp dinlerdik. Sasna Şaran oyununu da severdi. Çalar oynardık. Bir de ülkesini çok severdi. "Hayrenik" derdi. Gideceği tarihe göre takvimde

her geçen güne bir çizgi atıyordu. “Orada işim var, hemen gitmem gerek” diyor, ona göre kendisini gideceği güne hazırlıyordu. Dokunmadım takvime. Olduğu gibi duruyor. Şehit düştüğü haberini aldıktan sonrada yapraklı takvim de 14 Ağustos’ta kaldı. Elim varmıyor o yaprağı kesmeye.

Nubar’ın elinden her iş gelirdi. Kendine has mimikleriyle o işin kendisinin halledeceğini belirtir sonra da yapılacak iş ne ise hallederdi. Nubar israfı asla sevmezdi. Düşünün, çürümeye yüz tutmuş bir meyve gördü müydü onun hoşaf ya da reçelinin yapılması gerektiği söyler ve kendisi yapardı. Koşulları gereği tanımadığı insanlarla kimliğini gizler, kurduğu ilişkilere özen gösterirdi. Gösterdiği özenle üzerlerinde bir etki yaratırdı. Bu etki hala devam ediyor. Onu hala soruyorlar.

Nubar gerçekten de birlikte yaşanılması gerekilen insan. Derler ya “anlatılmaz yaşanır” öyle işte. Şu örnek biraz tanımlar umarım. Bir gün dilenen bir çocukla karşılaştık. Nubar’ın yanında her zaman para olmadığını onu tanıyanlar çok iyi bilir. O gün cebinde para vardı ve Nubar çıkarttı cebindeki paranın bir kısmını çocuğa verdi. Niye veriyorsun dediğimde de, “baksana! Bu garip bir Kürt çocuğu bu işi yapmak zorunda kalmış” dedi. Böyle de koca bir yüreğe sahipti.

Nubar’ın yeni elbise, ayakkabı vb. şeylere karşı isteksizliği vardı. Sevdiği bir ayakkabısı varsa onunla gidebileceği yere kadar tamir eder ve kullanırdı. Gömleklerini de aynı şekilde kullanırdı.

“Aklı hep Rojava’daydı”

Gece gündüz arasındaki farktan tutalım da hangi gecelerde ay ışığının olacağını hesap eder öyle plan yapardı. Ve aklı hep Rojava’daydı “geç kalmayalım, hemen gidelim” derdi.

Kulakları çok iyi duymuyordu. Roketatar kullandığı için bir kulağı neredeyse işitmez hale gelmişti. İşitme cihazının kulağında olup olmamasını da umursamıyordu. Her haliyle özel bir kişiliğe sahipti. İnançlıydı ve kendi idealleriyle, kendi ilkeleriyle öldü.

Kaynak: Özgür Gelecek